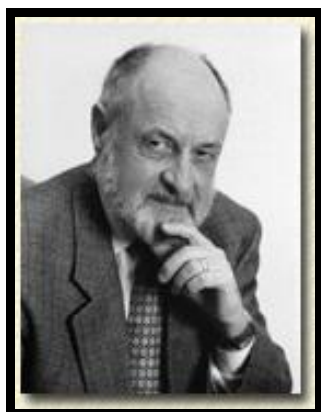

Vissy Károly

meteorológus (Miskolc, 1935. augusztus 30. – Budapest, 2011. november 4.)

November 4-én, életének 77. évében elhunyt kollégánk, a nagyközönség számára is az egyik legismertebb meteorológus szakember. Az utolsó pillanatig nem adta meg magát a betegségnek, hihetetlen erővel teljesítette vállalt szolgálatát: a nagyközönség meteorológiai tájékoztatását, a szakma népszerűsítését. Nyugdíjba vonulása után sem lett hűtlen hivatásához: 2010-ig nap mint nap találkozhattunk vele a Szolgálat folyosóin. Aktivitása és vállalkozó szelleme nem ismert határokat, ahogyan ez az alábbi önéletrajzból is kiderül.

Önéletrajz

Édesapám (1895–1953) katonarvos, édesanyám (1905–1983) könyvelő volt. Feleségem, dr. Takács Mara (1943) mezőgazdasági gépészmérnök, az FVM vezető főtanácsosa. Három fiam született: Zsolt (1962) vállalkozó, László (1962–2003) villamosmérnök és Balázs (1972) informatikus. Három unokám van (Roland, Beatrix és Tamás). Gyermekkorom első 12 éve – a történelem jóvoltából – mozgalmas, mondhatnám kalandos volt. Miskolcra Sopronba költöztünk, az elemi, illetve általános iskolát Kassán kezdtem, Miskolcon és a bajorországi Neuburg an der Donauban (1945–47) folytattam, majd 1949-ben Újdiósgyőrben fejeztem be. Az ezt követő éveim a Diósgyőri Gimnáziumban döntő befolyással voltak az életemre, elsősorban a pályaválasztásomra. Az iskola csillagászati és meteorológiai szakkörének aktív tagja és két éven át diákvezetője voltam. A szakkörben végzett – dr. Szabó Gyula tanár úr irányításával kiválóan

szervezett – munka keltette fel érdeklődésemet a meteorológia iránt, s ez az érdeklődés az elmúlt ötven év során szemernyit sem csökkent. Ahhoz, hogy ez így lehetett, sok szerencse kellett. A legnagyobb: 1953-ban felvettek az ELTE TTK meteorológus szakára, ahol 1957-ben védtem meg a diplomámat.

Első munkanapomtól kezdve (közel ötven éve, ami alatt a meteorológia a „kőkorszakból” az informatika korába ért) az Országos Meteorológiai Szolgálat (OMSZ, korábban OMI) munkatársa vagyok. Munkaviszonyom első hét évében a repülésmeteorológia területén dolgoztam, két évet a Miskolci, öt évet a Ferihegyi repülőtéren. Ezt követően 1970-ig a rövidtávú előrejelző osztály tudományos munkatársa, majd 1974-ig tudományos csoportvezetője voltam.

1971-ben meghívást kaptam a 17. szovjet Antarktisz-expedícióban való részvételre. Közel fél évet töltöttem el a Vize Professzor nevű tudományos kutatóhajón, ezen belül egy hónapot az Antarktisz Mirnij és Vosztok nevű kutatóállomásain, az alábbi feladatokkal:

- vezettem a hajó időjárás-előrejelző részlegét;
- megírtam a hajó 13. kutatóútjának (54 000 km) időjárás krónikáját;
- hazai megbízás alapján aerosol-méréseket végeztem az Atlanti- és az Indiai-óceán antarktiszi térségében (a mérések eredményeit összefoglaló tudományos dolgozat, amelynek megírásában társszerzőként vettem részt, 1973-ban MTA-díjat nyert.)

1974-ben az OMSZ elnöke megbízott a polgári kisgépes repülések (mezőgazdasági, sport-, mentő, szállító repülések) meteorológiai biztosításának (kiszolgálásának) megszervezésével. A feladatra létrehozott általános repülésmeteorológiai osztály 1975. január 1-jén kezdte meg tevékenységét, amelynek vezetését 1978-ig láttam el. 1978-ban a Központi Előrejelző Intézet (KEI) időjárás-előrejelző főosztálya vezetőjének neveztek ki. Új beosztásomban fő feladatomban a meteorológiai szolgáltatások mind szélesebb körű gazdasági hasznosítását, új felhasználói területek feltárását tartottam. Hasonló hangsúlyt kaptak munkámban az ezt a tudományos szolgáltató feladatot (ezen belül is a veszélyes időjárás jelenségek ultrarövid távú előrejelzését) megalapozó fejlesztések és kutatások. Szélesebb alapon folytathattam a kitűzött feladatok megoldását 1985-től 1989-ig mint a KEI igazgatóhelyettese, ezt követően 1992 végéig mint annak igazgatója.

A rendszerváltozást követően, a kilencvenes évek elején az OMSZ-t is elérték a társadalmi és politikai átalakulás gazdasági hatásai. A szervezet igen nagyarányú egyszerűsítésre kényszerült, ennek során szűnt meg a Központi Előrejelző Intézet. 1993-tól 1998-ig a szolgáltató feladatokat folytató, újonnan alakult Kereskedelmi Szolgáltató Irodát (OMSZ-KERSZI) vezettem. Működésének hat éve alatt a KERSZI reálértékben négyszeresére növelte a pénzügyi szerződések keretében végzett időjárási és éghajlati szolgáltatásokból származó bevételeket. Ezzel jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy az OMSZ – szakmai munkájának leértékelődése nélkül – túlélte a központi költségvetésből kapott támogatás reálértékének fokozatos csökkenését.

1973 és 1999 között az ENSZ szakosított szervezeteként működő Meteorológiai Világszervezet (WMO) két állandó bizottságának munkájában (repülésmeteorológiai bizottság és az alaprendszerek bizottsága) Magyarország hivatalosan bejelentett képviselőjeként vettem részt.

1999. január 1-től az OMSZ elnökének szakmai főtanácsadója vagyok.

Pályafutásom során végig arra törekedtem, hogy a meteorológiát – és ezen keresztül a természettudományokat – minél közelebb hozzam az emberekhez, szakmám eredményeit és szolgáltatásait minél közérthetőbben tegyem elérhetővé az emberek számára. Ez a törekvés vezetett el a médiameteorológiához, amelynek magyarországi meghonosításában jelentős részt vállaltam. A Magyar Rádióban 1968 és 2000, a Magyar Televízióban 1972–2004 között vettem részt – külső munkatársként – az időjárás-jelentések és környezeti tájékoztatók megszervezésében és rendszeres előadásában. E munkának legjelentősebb eredménye, hogy 1999. április 18-án Quebecben (Kanada), a televíziós időjárás-jelentések IX. nemzetközi fesztiválján, 68 ország 117 televíziós csatornájának versenyében – az MTV színeiben, az OMSZ televíziós stúdiójának időjárás-jelentésével – elnyertem a szakmai fődíjat. Ez a díjnyertes produktum az alapja több mint három éve a Duna Televízió időjárás-jelentéseinek. 2004 márciusától jómagam is a Duna Televízió főmeteorológusaként tevékenykedek.

A szakmámat népszerűsítő céljaim elérése legjelentősebb állomásának tartom azt a Magyar Tudományos Akadémiától kapott megtisztelő felkérést, amelynek eredményeként az időjárás-előrejelzésekről 2003 májusában tudományos ismeretterjesztő előadást tarthattam a Mindentudás Egyetemén.

Tudományos publikációim száma: 37. (31 a hazai, hat a nemzetközi szaklapokban.)

